

Anem al restaurant (el gust)

Un dia el Pol i la Bruna van anar amb els seus pares a dinar al restaurant. Feia dies que hi volien anar, però els pares sempre deien que valia molts diners i que això no es podia fer gaire sovint. Però aquell era un dia especial: la Bruna feia 4 anys.

El restaurant no era lluny de casa seva i, per això, els pares van dir que hi anirien a peu. El Pol va agafar la bicicleta, i la Bruna, el patinet. Els pares els van avisar que anessin en compte.

Pel camí, van passar per davant de la botiga de laminadures. El Pol i la Bruna van aturar-se perquè volien xiclets. Els pares van dir-los que no, ja que havien d'anar a dinar, però els nens van començar a rondinar. Com que volien tenir el dia tranquil, els en van comprar un paquet per a tots dos. El Pol els volia de menta, i la Bruna, de maduixa. Van triar els de maduixa perquè era l'aniversari de la Bruna. No havien fet ni deu passes que tots dos tenien set i van aturar-se en una font.

Abans d'entrar al restaurant, els pares van avisar els dos germans que fessin el favor de portar-se bé, de comportar-se com nens grans.

Es van asseure en una taula de quatre, al costat de la finestra. De primer, van anar a rentar-se les mans. Amb les mans netes, se'n van anar cap a la taula. El Martí i la Bruna seien l'un davant de l'altra. Com que no tocaven de peus a terra, gronxaven les cames i es tocaven per sota la taula, però no es van enfadar.

De seguida hi va anar el cambrer. Sabeu qui era? Jo, en Sàlix!, que feia de cambrer a les taules especials per a nens que celebraven el seu aniversari. Vaig demanar qui feia anys. La Bruna va saltar: "Jo, en faig quatre!" Aleshores li vaig fer un petó al nas i quatre tibadetes d'orella, tot felicitant-la pel seu aniversari. Seguidament, els vaig demanar què volien per menjar.

La Bruna va demanar un plat de macarrons i una cuixa de pollastre a l'ast. El Pol, una muntanya d'arròs blanc amb salsa de tomàquet i un ou ferrat, i una botifarra amb patates fregides. Els pares van demanar tots dos el mateix: amanida i un bon tall de vedella amb formatge rocafort. Per beure, els pares i la Bruna van voler aigua, i el Pol, Coca-cola; això no va agradar gaire als seus pares, però com que era l'aniversari de la seva germana, en van demanar una sense cafeïna. Tot seguit em vaig treure un plat de croquetes de pernil de sota el barret! Van desaparèixer en un tres i no res!

No havien passat ni cinc minuts quan els vaig dur l'amanida, els macarrons i l'arròs blanc amb un ou ferrat molt gros. No hi havia salsa de tomàquet però m'hi vaig acostar, i de la flor que duia a la jaqueta, en vaig fer sortir un raig de tomàquet com si fos una font. Tot era boníssim: els macarrons tenien una crosteta torradeta que feia catacric-catacric; l'arròs amb el tomàquet era una muntanya vermella amb l'ou al capdamunt que semblava la neu. Les forquilles buidaven el plat com unes autèntiques excavadores. El Pol havia guardat l'ou per al final: era el que més li agradava, però es va encantar mirant el televisor del restaurant, i la Bruna, molt espavilada, li va prendre l'ou del plat i se'l va posar sencer a la boca. Tot el rovell li regalimava pels costats com uns bigotis de color groc.

Els pares estaven renyant la Bruna quan vaig arribar amb els segons plats. El Pol, en veure aquella cuixa de pollastre que havia demanat la Bruna, es va delir tant que li va pregar de fer canvis. La Bruna, una mica penedida d'haver-li pres l'ou, hi va estar d'acord. Els bistecs dels pares tenien un color molt estrany. La Bruna, que tot ho vol tastar, va sucar pa a la salsa rocafort. Tenia un gust especial. En va anar tastant, tastant,

fins que es va atipar de pa i ja no va tenir més gana per a la botifarra. Els pares la van haver d'avisar i li van dir que, de menjar al plat, no se'n podia deixar.

Va arribar l'hora de les postres: el pare, mel i mató; la mare, un suc de taronja; el Pol, un gelat de xocolata amb ametlla, i la Bruna, un gelat de pistatxo amb xocolata. Quina barreja tan estranya! La Bruna era la reina de les barreges. Però com que era una festa d'aniversari, el Sàlix va dur-los un pastís amb quatre espelmes. Quan la Bruna s'hi va acostar per bufar, va resultar que el pastís era de broma i va petar com un globus. Tota la nata va anar a parar a la seva cara però en comptes d'espantar-se, va començar a llepar-se com un gat.

Quan van acabar les postres i abans de marxar, vaig cantar una cançó a la Bruna, que fa així:

Quatre roses vermelles
del meu vell jardí
quatre roses vermelles
per a tu, vaig collir!

... i li vaig regalar les quatre roses que, si no se li van pansir, encara les deu tenir.